

[A. M. Hansen.]

som er fæddet af dem, der kender Sagen nøje fra begge Sider. Derfor kan man ogsaa gaa ud fra, at naar der dog er stærk Tilslutning fra begge Parternes Side til den foreslaaede mindelige Ordning, er det den, der nærmer sig Retfærdigheden mest.

Naturligvis vil det være uheldigt, om de Arbejdsstridigheder, der opstaar, skal ordnes ved Strejker eller Lockout. Som vort Samfund er indrettet kan man ikke finde sig i en saadan Kamp, thi den vil næsten altid gaa blodigt ud over den øvrige Del af Samfundet, og saa er vi alle enige om, at det offentlige maa gribe ind. Bedst vilde det være, om man kunde naa frem til, at Arbejdsgivere og Arbejdere havde Interesser fælles i Virksomhederne, men det er der vel langt til endnu.

En af de Opgaver, som vi i den nærmeste Fremtid ogsaa bliver nødt til at beskæftige os med, bliver, at der fremdeles maa arbejdes hen imod at skabe gunstigere Kaar for det danske Landbrug, navnlig maa der træffes en Ordning med Hensyn til Landbrugets Gælds- og Rentebyrde. Det er klart, at Landbruget, navnlig det gældtyngede Landbrug, har haft overordentlig vanskelige Kaar; selv om de er mildnet i betydelig Grad i de senere Aar, er vi klar over, at det er ikke tilstrækkeligt til, at man kan sige, at nu kan Landbruget i enhver Henseende bære sig selv. Men jeg har ogsaa forstaaet, at Regeringen er villig til at søge at skabe gunstigere Kaar for dansk Landbrug og tage Spørgsmaalet op til fortsat Overvejelse i den nærmeste Fremtid.

Endelig vil jeg pege paa det Maal, man har sat sig, at indføre den frivillige Ungdomsskole, en Ungdomsskole, hvor Eleverne ikke blot skal dygtiggøres i Skolekundskaber og faglig Viden, men en Skole, hvor Ungdommen skal kunne erhverve sig en indgaaende Indsigt i og Forstaaelse af den Samfundsordning, vi har, saaledes at de unge ikke bliver et Bytte for nye, daarlige Ideer med mere eller mindre fremmed Præg, der kommer ind over vore Landegrænser. Folkestyre kræver Folkeoplysning, thi Folkestyre kræver, at Folk selv skal kunne tænke, dømme, vælge og beslutte. Vi foretrækker Folkestyret, og i fast Tillid til dettes Bæreevne gaar vi med den nye Grundlovs Vedtagelse til Gennemførelse af Folkestyret fuldt og helt, og derfor er det med Glæde, vi imødeser de nye Former for Ungdommens frivillige Oplæring og Dygtiggørelse til at øve god Gerning under Folkestyrets Idé.

Den Uro og Utryghed, der hersker i Dele af Europa, kan ikke undgaa at præge

vort Folk og vore Forhold herhjemme. Jeg er enig med de foregaaende Talere i deres Understregning af, at Danmarks Vilje til ubetinget Neutralitet er hævet over enhver Tvivl. Samme absolut neutralt Stilling hersker i de andre nordiske Lande. Til denne vor absolutte Upartiskhed knytter vi Haabet om, at vi vil kunne holde os udenfor, hvis et blodigt Opgør trods alt skulde blive Enden paa den spændte europæiske Situation. Vi har Viljen til Fred og Vilje til at holde os uden for de store Magters Strid, og vi haaber derfor, et Ønske og et Haab, som vi deler sammen med de andre nordiske Lande, at vi kan faa Lov til at leve vort Liv frit og selvstændigt i Fred, saa at der dog kan være nogle Steder i Verden, hvor det fredelige Sindelag kan trives og styrkes i disse Uroens og Stridens Dage. Og i Haabet om, at dette maa ske, er det, at vi siger til den danske Vælgerbefolkning: Nu kaldes der til den afgørende Folkeafstemning, og derfor haaber vi, at det danske Folk har saa dyb en Forstaaelse af Frihedens Værdi og Frihedens Goder, at der ikke vil blive kaldt forgæves, men at de i tilstrækkeligt stort Tal vil møde op og gennemføre Danmarks Riges Grundlov.

Valdemar Thomsen: For første Gang gennem mange Aar har vi ved en Generaldebat været forskaanet for Socialdemokratiets Overmod, og det er jo kun naturligt, naar man betragter de foreliggende Tal fra Valget. Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch var i Dag næsten ikke inde paa Betragtninger i den Henseende. Hvis vi nu tager Regeringspartierne under eet, er det ikke nogen helt lille Tilbagegang, der har fundet Sted, og det betyder i denne Forbindelse ikke ret meget, at der er Forskydninger i Stemmerne Partierne imellem. Derom er der ingen Tvivl — det var saa let at mærke paa Vælgermøderne —, at det var det ærede Medlem Hr. Hartvig Frischs aabenhjertige Bemærkninger om Dødsklodderne, der foraarsagede Forskydningen mellem de to Partier. Fra radikal Side nød man bogstavelig talt paa Møderne den Situation, og det samme var Tilfældet i Pressen. Der var Øjeblikke under Vælgermøderne, hvor den fælles Front ikke traadte særlig skarpt frem, og hvor de Radikale ligesom anstrengte sig for at hyppe deres egne Kartofler, og det lykkedes altsaa rigtig godt. Ja, de kan saamænd godt have nødig at tage Stemmerne, hvor de kan faa dem, og hvor i al Verden skulde de faa nogen, hvis de ikke netop fik dem fra Socialdemokratiet! At de Radikale, som det